

Sygn. akt V CZ 121/11

POSTANOWIENIE

Dnia 23 lutego 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Krzysztof Pietrzykowski (przewodniczący)

SSN Jan Górowski (sprawozdawca)

SSN Anna Kozłowska

w sprawie z powództwa „O.” Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością
w R.

przeciwko Bankowi Gospodarki Żywnościowej Spółce Akcyjnej w W.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 23 lutego 2012 r.,

zażalenia strony powodowej na orzeczenie o kosztach, zawarte w postanowieniu

Sądu Okręgowego

z dnia 14 czerwca 2011 r.,

**uchyla zaskarżone postanowienie, pozostawiając Sądowi
pierwszej instancji rozstrzygnięcie co do kosztów postępowania
zażaleniowego przed Sądem Najwyższym.**

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 14 czerwca 2011 r. Sąd Okręgowy oddalił zażalenie powódki na postanowienie Sądu Rejonowego o przekazaniu sprawy według właściwości (punkt 1) i orzekł o kosztach postępowania obciążając nimi powódkę, w oparciu o treść art. 98 i 108 k.p.c.

Zażaleniem z dnia 1 lipca 2011 r. powódka zaskarżyła to postanowienie w zakresie orzeczenia o kosztach postępowania, podnosząc zarzut naruszenia art. 98 oraz 108 k.p.c. i wniosła o jego uchylenie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie zasługuje na uwzględnienie. Zgodnie z art. 108 § 1 zd. 1 k.p.c. sąd rozstrzyga o kosztach w każdym orzeczeniu kończącym sprawę w instancji. Wskazany przepis jest wyrazem zasady koncentracji i unifikacji kosztów. Swoim rozstrzygnięciem Sąd obejmuje wszystkie koszty poniesione dotychczas zarówno w samym postępowaniu, jak przed jego wszczęciem (tj. np.: koszty zabezpieczenia powództwa, zabezpieczenia dowodów), a także koszty wynikłe w postępowaniach incydentalnych. O tym, która ze stron poniesie te koszty decyduje z reguły zasada odpowiedzialności za wynik procesu, wynikająca z art. 98 k.p.c.

Orzeczenie Sądu drugiej instancji, rozstrzygające o zasadności zażalenia, nie stanowi orzeczenia kończącego sprawę w instancji, w rozumieniu art. 108 § 1 zd. 1 k.p.c. Jest to orzeczenie kończące jedynie postępowania incydentalne, tj. postępowanie zażaleniowe. Z tego też względu, brak jest podstaw, aby w takim orzeczeniu rozstrzygać o kosztach postępowania, gdyż nie kończy ono sprawy w instancji, a ponadto – co słusznie zauważył skarżący – brak podstaw do oceny, która ze stron powinna wskazać koszty ponieść, skoro decyduje o tym wynik postępowania.

Mając powyższe na względzie Sąd Najwyższy na podstawie art. 394¹ § 3 k.p.c. w zw. z art. 398¹⁵ § 1 k.p.c. orzeczono jak w sentencji.